

Stowarzyszenie Artystyczne "Muzyka Centrum"

Goethe-Institute Kraków

m u z y k a
b e z
g r a n i c

Audio ART Festiwal 2000

k o n c e r t y
i n s t a l a c j e
p e r f o r m a n c e

www.audioart.z.pl

11 LISTOPADA, 18:00, SYNAGOGA ul. Szeroka

EVAN PARKER (Londyn)

saksofon

EVAN PARKER

Born Bristol, 5 April 1944; Tenor and soprano saxophones.

Evan Parker started to play (alto) saxophone around the age of 14, being particularly interested in the music of Paul Desmond. At 16 he started to play the soprano saxophone and there followed a period where he concentrated on soprano only, influenced by John Coltrane. Following his undergraduate studies at Birmingham University, he moved to London and, in late 1966/early 1967 began playing in the Spontaneous Music Ensemble (SME) who, at that time, along with Parker, comprised John Stevens, Kenny Wheeler, Paul Rutherford, Trevor Watts and Derek Bailey. The regular venue for these sessions was the Little Theatre Club in London. By summer 1967 the SME had shaken down to two principals (Stevens and Parker), though other musicians played with the duo on an ad hoc basis, e.g. Barre Phillips, Peter Kowald. It is from this period that the earliest recordings of Evan Parker have so far been released (Summer 1967).

Early in 1968, Parker left the SME, though he did play with them on occasions, for example, a 1974 session with Bailey, Watts, Stevens and Kent Carter at London's ICA Theatre (Quintessence 1 and Quintessence 2). He also worked in duo with John Stevens, the latest recording dating from 1993, just over a year before Stevens' death. From this time (after 1968) he started to work regularly with Derek Bailey, as a duo, documented on several recordings, and in the Music Improvisation Company with, in addition to Bailey, Hugh Davies, Jamie Muir and, for the last year of its life, Christine Jeffrey. The MIC lasted from 1968 to 1971. During this period Parker also worked in various of Tony Oxley's groups and it was in 1970 when he formed Incus Records with Bailey and Oxley, the hugely influential label that was one of the few ways of getting the music outside of the capital. Parker was also involved in many of Bailey's Company groupings but stopped working with Bailey in 1985 and left Incus at this time.

While happy to operate in all manner of ad hoc situations, Evan Parker has formed a number of long-term associations that have continued to allow him to grow musically. The first one of these began in 1969 when the Evan Parker/Paul Lytton duo was formed. The first public performance of the duo occurred the following year and, particularly as a result of recent Emanem recordings, has been documented reasonably well. Martin Davidson (notes to Three other stories) points out that 'they immediately incurred the wrath of more conservative commentators thanks to their exploration and use of what had hitherto been considered "noise".' At this time, Evan Parker was also supplementing his standard reed instruments (not, of course, played in an especially standard manner) by, for example, the sheng, a bullroarer, a poll drum, a voice tube and by playing cassette recordings of previous per-

EVAN PARKER

Urodzony Bristol, 5 kwiecień 1944; bęgi i sopranu saksofony.

Evan Parker zaczynał bawić się (alt) saksofonem dookoła wieku 14, będącego szczególnie zainteresowanego w muzyce Paul Desmond. Przy 16 on zaczął się grać sopranu saksofon i tam następował okres gdzie on koncentrował się na sopranie tylko, wpływany przez John Coltrane. Następujący jego student studiował przy Birmingham Uniwersytecie, on ruszał się do Londynu i, w późnym 1966 / wcześniej 1967 zaczął grę w Spontanicznym Muzyki Zespole (SME) kto, w tamtym czasie, wzdłuż z Parker, zawierał John Stevens, Kenny Konia dyszlowy, Paul Rutherford, Trevor Waty i Derek Mur zamku. Regularne miejsce rozprawy dla tych sesji było Mały Teatru Klub w Londynie. Przez lato 1967 SME strząsał do dwu szefów (Stevens i Parker), chociaż inny muzycy bawił się z parą na doraźnie podstawie, eg. Barre Phillips, Peter Kowald. To jest od tego okresu że wczesne rejestrowanie Evan Parker ma dotychczas być wypuszczane (Lato 1967).

Wcześniej w 1968, Parker zostawiał SME, chociaż on bawił się z nimi na okazjach, na przykład, 1974 sesja z Murem zamku, Waty, Stevens i Kent Woźnica przy London Ica Teatrze (Kwintesencja 1 i Kwintesencja 2). On też pracował w parę z John Stevens, ostatnie rejestrujące datowanie się od 1993, właśnie ponad rokiem przed Stevens śmiercią. Od tym razem (po 1968) on zaczął się pracować regularnie z Derek Murem zamku, jak para, zaopatrywany w dokumenty na kilku rejestrowaniu, i w Muzyki Improwizacji Spółce z, w dodatku do Muru zamku, Hugh Davies, Jamie Muir i, dla ostatniego roku jego życia, Christine Jeffrey. Mic trwający od 1968 do 1971. Podczas tego okresu Parker też pracował w różnym Tony Oxley grupy i tych była w 1970 kiedy on kształtował Kowadełko Rejestruje z Murem zamku i Oxley, ogromnie wpływowa etykieta która było jedno z mało dróg dostawiania muzyki na zewnątrz kapitału. Parker też był włączony w dużo z Muru zamku Spółki grupowania się ale zatrzymywany pasowanie z Murem zamku 1985 i lewe Kowadełko przy tym razem.

Podczas gdy szczęśliwy działać w wszelkiego rodzaju doraźnie położeniach, Evan Parker kształtował pewną liczbę długoterminowe połączenia które trwał pozwalać jego rosnąć muzycznie. Pierwszy jeden z tych zaczął się w 1969 kiedy Evan Parker / Paul Lytton para był kształtowany. Pierwsze publiczne osiągnięcie pary zdarzało się następujący rok i, szczególnie jak wynik ostatniego Emanem rejestrowania, było zaopatrywane w dokumenty rozsądnie dobrze. Martin Davidson (nuty do Trzech inny historii) punkty poza że oni natychmiast ponosili gniew bardziej konserwatywnych komentatorów dzięki do ich badania i używają czego dotąd byli rozważany "hałas". Przy tym razem, Evan Parker też uzupełniał jego standardowe trzciny instrumenty (nie,

formances. 'Additionally, there were some home made items, notably the Lyttonophone (made by Lytton but played by Parker) best described as a slide contrabass clarinet and the Dopplerphone, a length of soft rubber tubing (activated by a saxophone mouthpiece and manipulated to alter the rate of airflow) attached to a longer length of clear plastic tubing (whirled around the head whilst being played) ending in a plastic funnel' (Davidson, op. cit.). As time passed, so the home-made instruments were dropped and the duo itself ceased to perform, being replaced, from around 1980 onwards by a trio with the addition of Barry Guy. Intermittently recorded in the early days of its existence, the 'Evan Parker Trio', or the 'Parker/Guy/Lytton' trio has achieved particular visibility and popularity among followers of improvised music since around 1994 (with the release of *Imaginary values*). The trio has included guests, either on an ad hoc basis or for specific projects and tours, and these have included Kenny Wheeler, Paul Rutherford, Mark Charig and George Lewis. The mid-1990s have also seen the emergence of the Evan Parker Electro-Acoustic Ensemble formed by enlarging the trio with the sound processing capabilities of Philipp Wachsmann, Walter Prati and Mario Vecchi (see, for example, *Toward the margins*). In fact work with electronic projects has taken up more of Parker's time in the 1990s, beginning with a collaboration with Walter Prati in 1990 (*Hall of mirrors*) and finding a particularly satisfying focus (for this listener at least) in his work with Lawrence Casserley. Other (acoustic) trios have played on different occasions, featuring, for example, Mark Sanders on drums and Paul Rogers (and latterly John Edwards) on bass.

The other long working association also stems from around the same time as the Parker/Lytton duo. In 1968 Parker was a member of the Peter Brötzmann Octet that recorded *Machine Gun* and, apart from other work with Brötzmann he also spent some time in a quartet with Irène Schweizer, Peter Kowald and Pierre Favre. Then, around 1971/1972, the Alexander von Schlippenbach trio was formed with Evan Parker on reeds and Paul Lovens on percussion, Parker replacing Michel Pilz. Around the core of this trio, quartets have sprung from time to time, including, on bass, Alan Silva, Nobuyoshi Ino and Reggie Workman. 'I won't be leaving this group unless Alex decides to sack me. Since, as Alex says, "free jazz keeps you young", I'll tempt fate and say, "who knows how long we've got?"' (Evan Parker, 50th birthday concert). Partly as a result of these two long-standing associations, Evan Parker has been a consistent member of the saxophone section of three of the major large scale groups in improvised music, groups that play a mix of compositions, arranged sections and free areas: *Globe Unity Orchestra*; *London Jazz Composers Orchestra*; and the *Berlin Contemporary Jazz Orchestra*. He has also continued for over 25 years his association with the 'Blue Note' musicians, who left South Africa to escape apartheid and settle in London in the late 1960s; a recent example is *Bushfire* from the Louis Moholo/Evan Parker Quintet. In addition he has continued to work with an extremely wide variety of musicians and groups from all musical areas, from Sainkho Namtchylak, Anthony Braxton, Paul Bley, Wolfgang Fuchs to *zoviet*france*. In spite of this major group activity, it is as the creator of a new solo saxophone language, extending the techniques and experiments started by John Coltrane and Albert Ayler, but taking them away from the rhythmically jazz-related areas and into the realm of abstraction, that Evan Parker is perhaps most recognised. In particular, his use of circular breathing techniques to create extended, complex, overlapping, repetitive and beautiful soundscapes is generally seen as the apex of saxophone virtuosity.

oczywiście, bawił się w specjalnie standardowym sposobie) przez, na przykład, *sheng*, *bullroarer*, głosowania bęben, głosu rura i przez granie kasetę rejestrowania poprzednich osiągnięć. Był jakiś dom robił pozycje, znakomicie Lyttonophone (robiony przez Lytton ale grany przez Parker) najlepiej opisywał jak poślizgnięcie contrabass klarnet i Dopplerphone, długość miękkiego gumowego rury (aktywowanego przez saksofonu ustnik i manipulowany zmieniać stosunek przepływu powietrza) przywiązanego do bardziej długiej długości jasnego plastycznego rury (wirował dookoła głowy gdy bawiący się) kończąc się w plastycznym kominie op. Cit.). Jak czas przechodził, tak domowego wyrobu instrumenty były upuszczane i para same przerywany występować, zastępujący, od dookoła 1980 naprzód przez trio dodatkiem Barry Guy. Z przerwami rejestrowany w wczesnych dniach jego istnienia, dokonywał szczególną widzialność i popularność wśród stronników improwizowanej muzyki odtąd dookoła 1994 (z wypuszczeniem *Urojonych wartości*). Trio włączało gości, też na doraźnie podstawie albo dla wyraźnych projektów i objazdy, i te włączało Kenny Konia dyszlowy, Paul Rutherford, Mark Charig i George Lewis. środkowe 1990s też widział powstawanie Evan Parker Galwanotyp Akustyczny Zespół kształtowany przez powiększanie trio z dźwiękiem przetwarzający możliwości Philipp Wachsmann, Walter Prati i Mario Vecchi (widzi, na przykładu, *Ku brzegom*). Faktycznie praca z elektronowymi projektami podnosiła więcej z Parker czasu w 1990s, zaczynając się z współpracą z Walter Prati w 1990 (*Sali zwierciadeł*) i znajdując szczególnie zadowalając ogniska (dla tego słuchacza co najmniej) w jego pracy z Lawrence Casserley. Inny (akustyczne) tria bawił się na różnych okazjach, cechując, na przykład, Mark Piaszczarka na bębnach i Paul Rogers (i ostatnio John Edwards) na basie. Inny długie pracujące połączenie też pnie od dookoła tego sam czasu jak Parker / Lytton para. W 1968 Parker był członkiem Peter Brötzmann Oktetu który rejestrował *Maszyny Broń* i, na boku od innej pracy z Brötzmann on też wydawał pieniądze kiedyś w kwartecie z Irène Schweizer, Peter Kowald i Pierre Favre. Wtedy, dookoła 1971/1972, Alexander von Schlippenbach trio był kształtowany z Evan Parker na trzcinach i Paul Lovens na uderzeniu, Parker zastępując Michel Pilz. Dookoła rdzenia tego tria, kwartetów skakał od czasu do czasu, włączając, na basie, Alan Silva, Nobuyoshi Ino i Reggie Robotnik. Ja nie będę zostawiać tej grupy jeżeli nie Alex decyduje się zwalniać mnie. Odtąd, jak Alex mówi, "wolne jazzowe utrzymują ty młode", ja będę kusić los i mówię, "kto zna jak długo my mamy?", 50th urodzin zgoda). Częściowo jak wynik tych dwu długotrwałych połączeń, Evan Parker był consistent członkiem saksofonu sekcji trzech większych wielkich skali grup w improwizowanej muzyce, grupy które gra mieszczą się składów, rozmieszczała sekcje i wolne obszary: *kuli Jedność Orkiestra*; *Londynu Muzyki jazzowa Kompozytorzy Orkiestra*; i *Berlin Współczesny Jazzowa Orkiestra*. On też trwał dla ponad 25 latami jego połączenie z *kto lewy Republika Południowej Afryki unikać segregację rasową* i osiedla się w Londynie w późnym 1960s; ostatni przykład jest *Krzaka ogień* od Louis Moholo/Evan Parker Kwintetu. W dodatku on trwał pracować z nadzwyczajnie szeroką różnorodnością muzyków i grup od wszystkich muzycznych obszarów, od Sainkho Namtchylak, Anthony Braxton, Paul Bley, Wolfgang Fuchs do: *zoviet france*. Pomimo tej większej grupy działalności, to jest jak twórca nowego jednoosobowego saksofonu języka, rozszerzając techniki i eksperymenty zaczynane przez John Coltrane i Albert Ayler, ale zabierając je od rytmicznie muzyki jazzowa opowiadały obszary i do królestwa usunięcia, że Evan Parker być może jest najwięcej rozpoznawany. W szczególności, jego użycie kołowych breathing technik tworzyć rozszerzał, złożone, zachodzące, repetitive i piękne soundscapes ogólnie jest widziany jak wierzchołek saksofonu virtuosity.